

Sana Kim Sarılacak?

Çağnam Erkmn

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Çağnam Erkmen, İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi ve İTÜ'de okudu. İlk öykü kitabı *Aniden ve Hepsi Birden* 2009'da, ikincisi *Yok* 2014'te yayımlandı.

İlk romanı *Öl* (2016), ikinci romanı *Yıldızfer* (2018) Doğan Kitap'ta basıldı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Öl

Yıldızfer

SANA KİM SARILACAK?

Yazan: Çağnam Erkmn

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2022 / ISBN 978-625-8344-15-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sana Kim Sarılacak?

Çağnam Erkmen

Sana...

Unutulacaklar listesindeki son şüphe

Yaprak yanıldığına hiç şüphe etmedi.

Gördükleriyle hissettikleri arasındaki çilekeş çatışmayı aklında arşivlemişti. Hiçbir akılcı açıklaması yoktu peşin hükmünün. Beklediği ya da umduğu giz ortaya çıkmadıkça, kuşkularını besleyen haklılık inadıyla anneyi sorgulamıştı. Bir kanıt bulamasa da belki bir itiraf sırları gün yüzüne çıkartabilirdi. Anne geçen sene ölmüştü ve muammalar pek yakında zamanın menfaatsiz sisinde izini kaybettirecekti.

Ardına kadar açık iki kanatlı ferforje kapıdan araziye girerken market torbalarındaki soda şişeleri birbirine çarpıp şıngırdadı. Girişteki çukur kırk yıldır üstünden geçen araçları sarsar, kimse- nin aklına çözüm aramak gelmezdi. Her kanadı üç metrelik kapının açık bırakılması da geçmişin en affedilmez ihmaliydi, ancak herkes bilirdi ki sona yaklaşıldığında en katı, en elzem kurallar bile esnerdi. Kapı, ilerideki kara incirin altına yeni park etmiş iki aracın geçişi için açılmış, Yaprak'ın da yakında geleceği tahmin edilip kapatılmamıştı.

Konuksever bir girişi yoktu arazinin. Tam tersi, bakımsızlığı ve derbederliğiyle hırsızların ilgisini çekmeyeceğinde hemfikir kalınmıştı. İlk bakışta göze çarpan mavi boyası dökük paslanmış

kapının bitişişindeki yan sürgünleri başıboş uzamış, ana dallarının çoğu kurumış, budanması ihmal edilmiş lavanta ve biberiye alılarıyla, terk edilmiş, uğursuz bir yer intibai uyandırıyor. Yirmi yılı aşkındır dış cephesi boyanmamış müştemilatın tuvalet penceresinin önündeki plastik leğenler, hurdacıya satılmak üzere istiflenmiş demir, cam ve karton atıkları, gelişigüzel çıkarılmış bahçe çizmeleri, eski terlikler, ilerdeki çakıllı patika boyunca dikilmiş kavakların ardına gizlenen ihtişamlı evi yağmacılardan korumuştu. Girişin solundaki müştemilatta yaşayan Rıza ve Nilgün'ün göreviydi ağır demir kapıyı ev ahalisiyle konuklara açıp kapatmak. Binanın inşa edildiği 1970'li yılların başında, uzaktan kumandalı sürmeli kapı teknolojisi yoktu, sonradan da maliyetli görölmüştü. Anne son yıllarda pek şehre inmiyordu, çocukları da seyrek geliyorlardı ziyaretine.

Arazinin kendine has büyüleyiciliği, annenin yıllarca toprağı eşelemekten büyüyen ellerini, güneşte kalmaktan hızla kırışan yüzünü, yerleşik düzeninde kendini vakfettiği örseleyici meşgalesini hatırlatıyordu. Macera ve umut taşımayan düzende Yaprak'ı işkillendiren bir başka çeşit kölelik, insana değil de, toprağa kölelik gizleniyordu. Mezarını, son nefesini vereceğin yeri seçtiğini işaret ediyordu. Yaprak kendine verdiği görevi sonlandırdığında, büyüdüğü bu evi de, yaşadığı geçici evler, lojmanlar, Anadolu kasabaları ve şehirleri gibi çok yakında unutacaktı.

Torbaların taşınması kolay olsun diye arabayı stabilize yoldan eve uzanan taşlı patikanın başına getirdi. Kontağı kapatırken i çekip huzursuz düşüncelerini kışkışladı. Yıllardır eve hizmet eden Desoto kamyonetin arka koltuğunu market poşetleriyle tepeleme doldurmuştu. Akasya'nın oğullarına kola, ınar'ın kızına şeftali suyu, yetişkinler için tonik, şarap, cin, Sarıyer Börekisi'nden talaş böreği, kavala kurabiyesi, Bahçeköy'de yeni açılan şarküteriden çerez, bademezmesi, kabak çekirdeği almıştı. Bahçenin ağaçlarındaki meyveler henüz yenilmeyecek kadar

hamdı, o yüzden kiraz ve erik de eklemişti siparişine. Eskiden kirazların ekşi tadını severlerdi. Olgunlaşmalarına sabrettiklerinde saksaaanlar, sakalar ve kargalar illaki onlardan 6nce davranırdı. Bu bah6ede dutlar, erikler, vişneler tırmandıkları ağa6cların 6zerinde hen6z mayhoşken t6k6etilmifiti. 6ekirge s6r6s6 gibi dalındaki yemişleri, stoktaki erzakı anında bitirirlerdi.

6ęle g6neşi tam tepede kamyonetin tavan sacını yakıyordu. Korna 6almaktan vazge6ip basamağa basmadan ara6tan atladı. Diz eklemelerini tutan kaslar kırk dokuz yaş i6in sağlam mı diye kontrol etti. Arka kapıyı a6tı, market poşetlerini yere indirdikten sonra Belgrad Ormanı'nın batı ucuna ilişmiş bah6eyi s6zd6. Annenin diktiği ağa6cların g6ky6z6ne tırmanıp u6suz bucaksız orman manzarasını kapatmasına yine hayret etti. 6ocukken birka6 tepe sonrası bile seyredilen arazinin kendini bir nevi kozaya alma kararlılığı onu her zaman şaşırtmıştı.

Evin kuzey r6zg6rları ve nemle yosunlaşmış arka cephesinden gelen 6ırttıya başını 6evirdi. Kapıdan ihlayarak iki b6kl6m 6ıkan Rıza, kucağındaki 6ini sobayı el arabasına yerleştiriyordu. Rıza, anneden altı yaş k66c6kt6. Anne yaşasaydı bu yaz yetmiş bire girecekti. Basit bir 6ıkarma işlemi i6in epey d6ř6nd6. Demek Rıza altmış beş yaşındaydı. El arabasına en az elli kilo 6eken k66c6k d6kme demir kuzineyi yerleştirirken zorlanıyordu. Yine de i6sel bir denge geometrisine sahipti. Belini hangi eğimde tutacağını, bacaklarını ne kadar ve hangi a6ıyla a6acağını, ka6 saniye duraksayarak kollarına g66c6 toplayacağını, saç dizini ne zaman alta koyup destekleyeceğini, ne zaman nefesleneceğini, 6f6receğini, oturtmayı hangi sallama ivmesiyle kontrol edeceğini, el arabasını itmeye başlamadan 6nce ne kadar dinleneceğini biliyordu. Yaprak, 6akılların engebesinde ilerlerken dengeyi itinayla sağlayan adamın konsantrasyonunu bozmamak i6in seslenmedi. Pantolon cebindeki paketten bir dal sigara 6ekip yaktı, sabırsızlığını yatıştırdı. Kamyonetin kasa kapağını a6arken, Rıza'nın g6z6n6

diktiği kuzineyle yengeç gibi yalpalayarak ilerleyişini büyülenererek izledi.

Sobanın kırk yıldan fazladır hiç kıpırdatılmadan, kurulduğu yerden kalkmasının neredeyse dünyanın yörüngesini değiştirecek duygusal sarsıntı yaratması beklenirdi. Mutfaktaki kuzine evin direği idi. Uçuk yeşil gofre çini plakaların göbeğindeki ana parçayı altı yaşındayken çekiçle kırmıştı. Bu yaramazlığı niye yaptığını hatırlamasa da babasından yediği ilk tokat aklından çıkmamıştı.

Kuzine, sabık hikâyenin bağlantı objesiydi. Üzerinde ıhlamur kaynayan lacivert emaye çaydanlık, kulpunu tutmaya yarayan kalın isli havluyla çaydanlık kapağının sürekli kaybedilişi, arama seferberliği, ağız dalaşları, közlenen kestaneler, odaya hoş koku salsın diye üzerine dizilen limon ve portakal kabukları, yanları yanan kızarmış ekmeklerin bıçakla kazınması, ceviz ve fındık kabuklarıyla kozalakların biriktirildiği tutuşturma kovası, külleleri toprağa yaymaya tembellik eden Çınar'ın her sabah saklanması, kızgın demirin üzerine dökülen suyun cızlayan zıplayan tanecik şovları, yerlerin külle çamurlanması, yine de azarlanmamaları, annenin, eli tez Nilgün'e "Sonra yaparsın şimdi bırak" demesi, hikâyenin minyatür parçaları olarak dün gibi hafızasındaydı.

Rıza, parke taşlı yola geçer geçmez, soluklanmak için el arabasını otopark alanının sıkıştırılmış stabilize toprağının üzerine bıraktı. Dikleşip, belini açmak için gerinirken, el sallayarak torbaları işaret eden Yaprak'ı fark etti, gücünü toplayınca yardıma geleceğini bildirme babında başını hafifçe aşağı eğdi. Soluklanmayı uzatmak için iş eldivenlerini aheste çıkarıp el arabasının koluna astı. Daima boynuna doladığı kadın yemenisini çözüp terlemiş yüzünü sıvazladı.

Yaprak, her hareketinde adeta bir ibadet ritüeli, kadim zaman bilgisi bulunan adamı hızlandıramayacağını biliyordu. Yaşlı adam işini optimum süre ve hızda gerçekleştirecekti. Ne yavaş

ne hızlı. Bedeninin dayanabileceği kadar. Patronun taleplerinin sınırsızlığını çözdüğünden, bedenini tasarruflu kullanıp, sıhhatine ihtimam ediyordu. Adımlarını daha yavaş, daha temkinli atsa da gücü hâlâ yerindeydi. Yırtık deri eldivene benzeyen çatlak iri elleri tuttuğunu mengene gibi kavırdı. Babasıyla annesi Rıza'ya güvenirdi. İşini kaytarmadan, eksiksiz kotarmasını takdir ederlerdi. Yaprak da çalışma ilkelerini öz disipliniyle belirlemiş hizmetliye itimat ediyordu. Rıza, önceliğinin artık sobayı taşımak olmadığını sezdirenen Yaprak'ın eşyaları kamyonetin kasasından yere indirirken acele etmediğini de gözden kaçırmadı. Kadında sabırsızlık ve huysuzluk sezmediği için yemenisini boynuna düğümleyen yavaş davranıyordu. Birbirleri hakkında önceden işaretlenmiş sınırlara girmeyecek kadar bilgi sahibiydiler.

Yaprak, Rıza'yı unutup çevreyi izlerken, dumanı keyifle üfördü.

Cıvıldaayan sakalar çürümüş yaprak gübresi dökülmüş çimenlik alana pike yaparak solucan ve böcek avlıyordu. Çocukken envaiçeşit hasarat koleksiyonu yapmışlardı. Kavanozlarda biriktirdikleri yüzlerce canlı çekirgeyi evin içine salarak düzen bozarlardı. Çocukluğu haytalık ve devinimle geçmişti. Kaba kahkahalarını, vahşi hazlarını hatırlayıp sırttı. Yine de nostaljinin hüznüne kapılmayacaktı. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Çocukluk neşesini bazen özlüyordu. İnsan büyüyünce neşelenecek kadar şaşırıyordu. Şaşırtılmamanın her türlüşünü görmüştü mesleğinde. Ağır Ceza dosyaları insan kişisinin ne denli tuhaf bir yaratık olduğunun kanıtlarıyla doluydu.

Çardağın başındaki Rıza hâlâ oyalanıyordu. Ayağından çıkarıldığı kısa çizmenin içine girmiş küçük taşları silkeledi. Yaprak'ın yanına gelmeden nabzını seksene, tansiyonunu on ikiye indirecekti. Adamın direnci ve sigaranın son nefesi Yaprak'ı aniden sabırsızlandırdı. Zihninin hızına yetişemeyen çevrenin olağan yavaşlığı yüzünden kalbi daha telaşlı atıyordu. Son yıllarda sinirsel hiper-

tansiyonla uğraşıyordu. İlaç kullanmayı reddettiğinden meditasyonla ilgilenen birinden öğrendiği nefes egzersizini uygulamaya koyuldu. Soluğunu düzenlemeye çabalarken aksine daha da gerildi. Bakış açısını değiştirmeye çalıştı. Rıza'nın sırtını dayadığı çardağın güneş alan tarafına ekilmiş sarı sarmaşık gülleriyle eve cepheli gölge yanına ekilmiş mavi ortancaların sardığı karanlık dehliz, zihninden anıları çağırdı. Evin asıl giriş kapısına kadar uzayan bu demir çardaktan çıkıp, binayı yandan dolaşıp ön verandanın asla kilitlenmeyen sineklikli kapısından içeri daldıklarını hatırladı. Tam o sırada evin arkasından tabak kırılmasına benzer bir şangırtı koptu. İrkilince nabızı tekrar hızlandı. Akabinde ön bahçede yeğenlerinin şen kahkahaları yankılandı. Kalp ritmini düzenlemek için nefesini ciğerlerinde tuttu, yavaşça saldı, nafileydi. Sarıyer'de alışverişteyken, gelenleri tahmin ediyordu. Ağaç gölgesi altına park edilmiş Renault Clio ve Porsche Cayenne cipin tezadı içini burktu. Aynı evden çıkmalarına rağmen, kardeşler arasındaki sonradan oluşmuş statü farkının eziciliği haksızlıktı. Akasya'nın kocası en az dört arabaya tente görevi yapabilen kara incirin gölgesinin tam göbeğine park ettiği için, Çınar'ın kaportası vuruk, çamurluğunun boyaları dökülmüş on yaşındaki Renault'sunun ön camı güneşte yanmaya başlamıştı bile. Varlığının en müstesna yeri hak ettiğini düşünüyordu damat. İncirlerin olgunlaşmış ağırıklarından ötürü döküldüğü ağustos ayında da ne yapıp edip Rıza'ya tahsis edilen kamyonetin işgal ettiği tente altına girmek için imtiyaz talep etmekten çekinmezdi. En son gelse bile utanmadan ekstra gölgelik için keyif kaçırırdı. Bütün anahtarlar toplanır, arabalar geri ileri manevra yapar, sırf adamın yüz bin dolarlık cipi çöp konteynerinin yanına park edilebilirsin diye yol açılırdı. Çınar'ın arabası daha azametli olsaydı, aksine güneşe park eder, herkesten daha zengin olmanın mahcubiyetiyle gösterişçi çiğliklere kalkışmazdı. Akasya'nın hatırına ses etmiyorlardı. Kuvvetle muhtemel, damat akşam yemeğine bile kalmazdı, ağaç gölgesi de kimse işgal etmeye

tenezzül etmeyeceğinden işlevsizleşirdi. Karısıyla oğullarını bırakmayı canı gönülden teklif ettiğine adı gibi emindi. Doğal olarak pazar akşamı dağılmaya yakın telefon açtıklarında da nazlanmadan gelecekti. Karısına servise gönüllü koca değildi elbette. Karısı istemediği vakitte dönmesin diye yardımseverlik gösterişiyle kamufle ettiği kurnaz planının gizlenişiydi. Hafta sonunu Four Seasons Oteli'nde uzatmalı sevgilisiyle geçirecekti. Lüks otel tam ebelenme mekânı sanılsa da otelin spa üyeliği iş gören bir kamuflajdı. Hammam, bantta yirmi dakika koşu, kardio egzersizi, kapalı havuzda yarım saat yüzme, mason locasındaki kapalı toplantılar, VIP tribün kartlı kongre üyeleriyle Develi'de meyhane geceleri gibi, hepsi bir çapkınlıkla yer değiştirebilecek kadar zengin ve çeşitli aktivitelerle kafa karıştırıyordu. Telefonların açılmamasına önemli müzakereleri bahane ettiği abartılı yalanlar ekliyordu. Bakanla istişareler, dağın başında telefonun çekmediği şantiyelerle, karısıyla arasına aşılmaz bariyerler koyuyordu. Akasya'yı kıvamında tutmakta üstüne yoktu. Saygılı, sevecen hitabıyla asla vazgeçmediği riyakâr muhabbet dili, pahalı mücevherler, yolladığı uzun yurt dışı seyahatleri, Avusturya'da kayak tatilleri, çocukların yabancı dil öğrenmeleri için Kanada'daki yaz kamplarına yakın kiralanan göl evleri, simültane tercümanlarla kolaylaştırılan günlük oyalanmalar sayesinde Akasya şatafatlı masalarda yaşadığını sanıyordu. Emre amade sekreterler, şirket personeli, şoförler gibi maaşlı ordunun her mensubu, karısını kendisinden uzaklaştırmanın şık formülleri idi.

Yaprak Ağır Ceza reisiyken öyle dosyalar okumuştur ki, artık örnek şablonları ezbere söyleyebilirdi. İddia makamının ilk paragrafından başlayarak üstünkörü bir göz gezdirmeye bile kimin ne halt yediğini anlardı. Yaprak'ın kulağına gelen dedikodular Akasya'ya ulaşmıyordu. Şüpheli bir kadın değildi kardeşi. Oğullarıyla sevimli çatışmasından, evin hayta şamatasından, her daim yağ çeken kocasından memnundu. Dünyayı yönettiğini sanan ev kadınları gibi telefonda yarım dakika bile

çene çalamayacak ısıtılı programından çapakları görmeye vakti kalmıyordu. Oğlanların tırmanış, yelkencilik, kodlama kurslarının programlanması, her güne serpişmiş doğum günü partilerine yetişip, havalı hediyeler araştırılması gibi dünyanın en lüzumsuz, en vakit kaybı vazifelerine kafa patlatıyordu. Kışın Boğaz'daki restoranların parti köşelerinde, yazın bahçelerde çocukları sınıf arkadaşlarıyla buluşturup, veli çeteleriyle yaklaşıyordu. Dedikodulu rekabet kaosu Akasya'yı o kadar tüketiyordu ki dünyayı meşguliyeti kadar sanıyordu.

Yaprak, kamyoneti damadın arabasının arkasına çekip yolunu tıkamayı aklından geçirdi. Vereceği cezanın rahatsızlığını çözmeye külfeti yine onu yoracağından hemen vazgeçti. Ayrıca akli karıştı. Son yılın beynine çöreklenen kasveti, aynı çıkmaz sokağa giren kanaatleri, daha çözülemeden, tam anlayamadan kullanmış devri kapamaya gidecek hızlı sürecin başlaması yormuştu. Vedalaşmadan, anlamadan sürüklenmişti.

Hayat boyu her konuda akıl yürütmüştü Yaprak. Sezgisinden kuşku duymamak narsistlerin marazıysa da, sezginin gözlem arşivinin etkin kullanımı olduğunu da çok defa test etmişti. Dikkatini çeken her davranışı, mimiği, jesti, yapaylığı daha sonra değerlendirmek üzere dosyalayan, sonra da unuttuğunu sandığı tuhaf bir hafızası vardı. Bilincinden habersiz stoklanan bilgiler ileriki tarihlerde tam ihtiyaç duyduğu yerde bağlamıyla eşleşirdi. Biriken veri yığını muhtemel cevabı ışıklandırırdı.

Aradığı cevap için doğru soruyu sorması gerekiyordu. Soruyu bulamamıştı. İlk kez anlayamamıştı. Gizem belki de hissettiği ikircikler değildi, belki de zekâsına karşılık bulamayan kibrine uydurduğu sebepti. Sırf, görünenle muharebe edemediğinden, maskeli gerçeğin boynunu bükemediğinden, kurumuş boka çomak sokar gibi ortalığı kokutmuştu. Gün ortasında onlarca kez paranoyak muhakemesini sonlandırmak için kendine söz veriyordu. Tıpkı eğimde süratlenen su gibi, soru işaretleri de en dip-

teki devamlı kullanılmaktan oyulmuş odağa kayıp tortulaşıyordu. İstemsizce, hafızasındaki diyalogları tartmaya girişiyordu. Annenin hastalığı sırasında fiilsiz geçiştirdiği cümlelerini, virgülsüz, bol noktalı, kestirip attığı ayarsız tepkilerini tekrardan gözden geçiriyordu. Zamanla unutmamak, hafızasında eğiltmemek için bazı detayları küçük defterine not etmişti. Ara sıra notlarına göz attığında yorumlarını histerik takıntılara benzetiyordu. Muhakemesindeki mahkemeyi sezdirmediği, mesnetsiz şüphelerini ifşa etmediği müddetçe deli damgası yemeyeceğini biliyordu. Analitik kafasıyla hükümlerini sonraki delile kadar peşin kabul etmişti. Bağnazca inanç kovalamaya da niyeti yoktu. Şimdiye dek şüphelerini çözmüş olmalıydı. İlk kez başaramamıştı. Artık unutmama listesini devreye sokma vakti gelmiş de geçiyordu. Düşüncelerini dağıtmak istercesine elini başının etrafında salladı. Üşütük hareketinin gözetlendiği şüphesiyle, hayalet bir sinek kovalıyormuş gibi elinin hareketini kesmeden pantolonun arka cebine ulaşip saç bandını araştırdı. Gözetleyen biri şöyle zannedebilirdi; saç dağıldı, toparlamak için eliyle saçının çevresinde bandını yokladı, sonra pantolonun arka cebinde unuttuğunu hatırladı.

Saçlarını en tepeden toplamadan önce güneş gözlüğünü ağzına aldı. Haziran güneşinin gözlerini kamaştırmasıyla Rıza'nın gereğinden fazla uzamış molasına aniden sinirlendi. Atkuyruğunu bağladı, gözlüğünü burnuna yerleştirirken bahçeyi nostaljik değil, aksine yıkıcı gözüyle tekrar taradı. Pek yakında yerle yeksan olacak arazinin tarihçesine hayıflanmıyordu. Hiç kalbiyle üzülmemişti, hep aklıyla üzülmişti. Kalbiyle üzülenlerin yaslarını sevmemişti. Acıyı seven, acıyı okşayan, acıyı sanat eseri gibi koruyan kollayanları da. Aklıyla üzülmişti çünkü ancak duygularından arındığında yardım misyonunu üstlenecek metanetini koruyabiliyordu.

Çayır kokusunu, çocukluğunun anılarını yıkacaktı. Baba ocağı, anayurdu, annenin muhteşem bahçesiyle işi kalmamıştı. Eski sisli anıların kıymetini yitirmesinin sebebi, o anıların üzerine aynı

mekânda başka anıların inşa edilmesiydi. Aileden uzaklaşmakla yurtsuzluk çekmişti. Suçsuzdu, içtenlik esirgenmişti ondan. Aidiyetine sırt çevirmiş gibi görülse de vicdan azabı yükümlülüğüne katlanamıyordu artık.

“Çınarlarla Akasyalar geldiler.”

“Ödümü kopardın Rıza Abi.”

“Sen bırak bunları, git, ben sobayı indireyim, el arabasına koyar getiririm. Buzdolabına girecekleri Nilgün yerleştirir.”

“Olur, kırılacak şişeler var, dikkatli koy. Ladin geldi mi? Getirdiler mi?”

“Gelmedi.”

Daha fazla sorgulamadı. Rıza da anneye ve ağaçlarına benzerdi. Anne tıpkı ağaçları gibi ketumdu. Ya da ağaçları annenin sırlarını fısıldamasın diye dili kesilmiş köleleriydi. Ya da ağaçlar işbirliğine en uygun canlılardı. Ya da anne tıpkı ağaçları gibi göstergelelerinden ibaretti. Dış etkenlere bağlı tomurcuklanıyor, güneşi, suyu, rüzgârı, fizyonomisine özgü bir sentezle yaşamına dahil ediyordu. Talep etmiyor, kendine sunulanla yapması gerekeni uygulayan bir işletim sistemi, bir yapay zekâ gibi mevcuda uyum sağlıyordu. Toprağının altındaki kökü nasıldı, belli değildi. Acaba sinsice yüze yakın yürüyen, uzaklardaki kayalara yapışan kıvrımlı damarlı köklere mi sahipti, yoksa derine inen uzun köklere mi?

Anne ağaçlarından Latince isimleriyle bahsedirdi. *Quercus rubra*'nın yapraklarını tırmıklamak lazım, dediğinde Rıza dışında kimse hangi ağaçtan bahsettiklerini anlamazdı. *Cornus alba*'yı bu-dayalım, *Rhododendron ponticum*'u çelikleyelim, *Viburnum tinus*'u yanlardan inceltelim.

Annenin Rıza ile hayalet isimlerden bahseder gibi laflamalarıyla dalga geçerlerdi. Rıza'nın bildiği dili konuşan kimse kalmadı. Rıza hep şimdiki gibi ciddiye.

Ya da belki de aşk geliyor

Bakışları çakıştığında genç adam başını mahcupça yere eğiyor. Sonra hemen, iki saniye bile geçmeden, kafası henüz eğikken kaşlarını anneden tarafa kaldırıyor. Gülümsemediği halde çocuksu bir muziplikle ilgisinin odağında olduğunu anneye hissettiriyor.

Anne o yıl anne değil. Henüz üniversite öğrencisi.

Spor ve Sergi Sarayı hıncahınç dolu. Tribünlerdeki yüzlerce erkek başı arasındaki tek yüzle eşleşme ihtimali iki cinsin de birbirini eşzamanlı gereğinden fazla uzun süzmesiyle bağlantılıyken, rastlantıya şaşırıyor. Hangi özelliğiyle, kendisine de henüz yansıtılmamış hangi ihtişamıyla adamı etkiliyor? Kişiliğini diğer genç kızlardan ayıran hamaratlığı, tertibi, kibarlığını bilemeyeceğinden, içten içe, henüz delikanlılar tarafından dile getirilmemiş yüz güzelliğini beğendiğini umuyor. Ya da belki de seyircinin coşkusuna uyum sağlayamayan tutuk hali gariipseniyor. Annenin mahzun, utangaç saflığının gizlediği heyecan arayışı delikanlının gözünü kamaştırıyor. Genç adam da boz yüzlü şark insanı yığını arasında, güneş yanığı cildi, altın rengi saçları, yeşil kazağıyla hemen seçiliyor. Uzaktan, gözlerinin mavisi kararıp dipsiz kuyu gibi kızı derinliklerine çekiyor. Girintili çıkıntılı erkeksi yüzü, genç kızın şaşkın bakışlarıyla çarpışınca hınzırca gülümsüyor, yere bakarak gözlerini kaçırıyor, başını kaldırmadan tekrar gözlerini dikerek kıza odakla-

nıyor. Masanın altına saklanan çocuğun arkadaşını oyuna katmak için gayretli bulunma maskaralığına benziyor. Kız tesadüf eseri karşılaştığı bakışları önemseymiş gibi davranmaya gayret etse de sağlam yapılı oduncuları andıran genci görmezden gelemiyor. Gözünü kaydırmamaya sabrederek sahadaki oyunculara dikkatini veriyor. Alkış çınlaması bedenini eritiyor, gürültü cesaretini ufalıyor. Aşırılığın edepsizlik olduğu öğretisiyle büyütüldüğünden topluluk hareketlerine uymakta zorlanıyor. Eşlik ettiği lise arkadaşı, yedi numaralı formayı giyen sözlüsünün takımına gönülden tezahürat ediyor. Yakınlıkların evliliğe yürüyeceği masum aşkların yaşandığı yıllardalar. Hayli çirkin olmasına rağmen, uzun boylu yakışıklı bir erkek tarafından sevilme onuruna sahip şanslı kıza imreniyor. Âşık çifti izlemek, gelecek için umut taşımamasını mümkün kılıyor. Aniden gösteriş hevesine kapılıyor, arkadaşının şevkini taklit ediyor, ribauntla topu kapan çevik oyuncuyu ayağa kalkarak alkışlıyorlar. Seyirci varsa oyuncular daha gösterişçidir. Kız seyirciyken oyuncuya dönüşüyor. Kanında çoğalan adrenalinle canlanıyor, kasları hareketsizliğe isyan ediyor. Girdiği rolün büyüyle şımarıyor. Kimliği belirsiz izleyicisine kendini beğendirmek için sahadaki maçın akışına da ilgi gösteriyor. Genç adamın bakışıyla karşılaşmadan önce sıkılıyordu. Faul atışları, driplingler, şutlar ilgisini çekmemişti. Çapraza bakmasa da adamın izlediğini hissediyor. Tezahürat ederken poz kestiği anlaşılıyor mu diye düşünmeden edemiyor. Nihayet dayanamayıp tribünü bakışlarını kesistirmeyecek hızla süzüyor. Göz kaypak bir organ ve yüz derece kavisle tararken bile sadece yeşil kazaklı adamı odaklıyor. Ve evet, basbayağı kendisini izliyor. Yakalanmaktan utanır gibi başını eğince kız da boş bulunup yüzüne takılıyor, hop, adam tekrar dümdüz kıza bakıyor. Gözleri hizalanıp yeniden kesiyor. Adamın yine boynunu dizlerine eğişiyle cilveleşmenin etkisi artıyor. Komik bir durum. Üstünlük kızda. İçinde kibirli kakhahalar çunıyor. Mucizelere inandıran, yavanlığı çeşnilendiren, sürprizli ma-

“Keşke dişli bir kadın olsaydı. Dengesiz, buhranlı davranabilseydi, bir deliyi bile kaçırarak kadar manyaklaşsaydı. Sakin, uyumlu bir kadındı, kimseyi incitmemişti, başkalarının önceliklerini gözetmişti. Belki kendini incitmek de kötülüktü. Sırf bu sebeple kötü kadındı belki. Bunca susması, durması, basiretsizliğindendi, belki onda gelişmemiş bir ahlak açığı veya toplumsal rolünde olgunlaşmamış bir köşe vardı.”

Annenin ölümü, beş kardeşi pek yakında yıkılacak aile evinde bir araya getirir. Abla Yaprak’ın huzursuz kumandasında geçirilen bir hafta sonunda, yaşarken kendini ele vermeyen annenin ufak tefek sırları ortaya çıkar. Yaprak, annesiyle ne çocukken ne de o ölüme giderken kurabildiği yakınlığı anlamlandırmak peşindedir. Anneyi ve yıllar önce bir deniz kazasında ölen kaptan baba ile annenin arasındaki tuhaf ilişkiyi çözebilmek için çocukluk anılarının parçalarını birleştirmeye çalışır...

Sana Kim Sarılacak ağaç gibi ayakta durmaya çalışan bir kadının, yakınlaşma fırsatını kaçırmış bir anne kızın çarpıcı hikâyesi.

